

גדל שקום

מיסודו של המלובין ראש המקובלים הנאון הצדיק רבינו מרדכי שרעבי זע"א

י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
4:13	4:31	4:31	4:34
5:30	5:31	5:29	5:32
ר"ת:	6:08		

דבר ה'

מאת השבועות בית מ"ה שלי
המקובל רבי מנחם שמואל שליט"א

המתנה הגדולה שיש לנו בימים אלו

הקשה בחומר ולבנים, עושים זאת ע"י היגיעה בתורה הקדושה הקדושה.

עוד נודע שעיקר הפגם הוא במחשבה, כי אין אדם מקשה עצמו אלא לדעת כמו שאמרו רז"ל. ע"כ ע"י עסק התורה שהוא תלוי במחשבה מתקן הברית קודש. ובפרט אם הוא מחדש בתורה, שכנגד מה שחשב במחשבתו מחשבות און, עתה מחדש חידושים בתורה"ק. וכ"כ האריז"ל ובספה"ק, שזהו עיקר התיקון, כי הוא מידה כנגד מידה, וזה לעומת זה עשה האלהים.

כן הדבר אצלנו, מקושי השעבוד ניכר גודל הצורך בתיקון הנשמות, ולכן גם לתיקון שלנו יש משמעות גדולה וצורך גדול, וזה בעיקר ע"י לימוד התורה הקדושה.

נשמה - נשאת תמיד נשמה..

ויש לדעת שהמהות של יהודי אינו משתנה לעולם, ואף אם נתרחק הרבה ומעשה בדרשן שהובלה לעמוד ולדרוש דברי חיזוק לפני חבר נופלים, שנפשמ הייתה שבורה ורצוצה מרוב בלבול וייאוש ל"ע, מה עשה הדרשן, עלה על הבימה והראה לפני קהל ועדה שטר של מאה דולה, ושאל בקול גדול, מי הוא ואיזהו הרוצה את השטר יגביה עתה את ידו הימנית למעלה למעלה. כמובן שהכל הגביהו את ידם, נטל הלה וקימט את השטר ושוב שאל 'מי רוצה את השטר' והכל הגביהו את ידם לאות כי חפצם ורצונם בשטר זה. הכניס הדרשן את השטר לבוץ, ושוב שאל 'מי רוצה את השטר' והכל הגביהו את ידם לאות כי רצונם ומאוויים בשטר זה, הלך הדרשן 'דרך' ורמס בשתי רגליו את השטר, ושוב שאל מי רוצה את השטר' והכל הגביהו את ידם לאות כי חפצם ורצונם בשטר זה, שאל אותם, איני מבין אתכם, והרי שטר זה מקומט מטונף ומלוכלך (מבוץ וטינוף ומדריסת מנעלים), אמרו לו, שטר בן מאה נשאר בן מאה בכל אופן ולא נגרע מערכו מאומה... נתקמט - ניישרו, נתכלךך - ננקה אותו, נדרך ונרמס בשתי רגלים - נגביהו ונסדר אותו כראוי לו. עתה אמר הדרשן, נו, רבותי, אם הנכם מבינים שהונדערטער נשאר הונדערטער (שמאה נשאר מאה), מדוע לא תבינו שאידישע נשמה בלייבט א אידישע נשמה (נשמט יהודי נשאר'ת נשמה' יהודית) בכל אופן ומצב, תמיד אפשר להגביהה, לנקותה, ולהשיבה למצבה הטוב כמות שהייתה. כי עצם מהות היהודי אינו משתנה לעולם... אלא שאם נתרחק - יחזור ויתקרב לבורא כל עולמים. שבת שלום!

השעבוד היה ניכר גודל צורך התיקון של הנשמות. וממילא גם לתיקון שלנו יש משמעות גדולה, שהרי משלימים אנו את תיקון אבותינו.

וכבר ידוע מה שכתוב בספרים הקדושים (טהרת הקודש, לרבנו אהרן ראטה זיע"א ח"ב עמ' תש"ט) שכל הצרות הבאות על האדם, הן מהפגם באות ברית קודש, שבזה מוריד את ניצוצי הקדושה לקליפות, וניצוצות אלה צועקים להצילם ולהוציאם מהשבי, כדוגמת אדם שלוקחים ומניחים אותו במקום שאינו יכול לצאת משם. ולא די בזה, אלא גם מענים ומייסרים אותו. והחוטא בזה הוא חמור יותר, כי למעשה ניצוצות אלה הם ממש הילדים שלו, שהוא בעצמו הכניס אותם לשביה, ואין אכזריות למעלה ממנה, שאדם לוקח את בנו ושם אותו בשביה, ושם אויבי אביו מענים אותו ומכים אותו. אמנם אין אדם שלא מרחם על בניו, ולכן עכשיו בימים הללו שזה זמן התיקון שלהם להוציאם מהקלי, ישים האדם לב על עצמו, להשתדל מאוד לתקן את הפגם הגדול הזה. (ראה בשער הכוונות דרושי הלילה דרוש ז', ודרושי חג הסוכות דרוש ז').

עסק התורה היא התרופה של ימי השובבי"ם

וידוע כי החטא הידוע הוא העבירה הגדולה והחמורה יותר מכל העבירות, כי בכל עבירה שאדם עושה הוא פוגם רק באותו מקום שפגם, אבל החטא הידוע כיון שהוא התמצית של כל הגוף, לכן הוא פוגם בכל הגוף, וא"כ עיקר התיקון הוא ע"י לימוד התורה, כי לימוד התורה תלוי הרבה במוח האדם, וכולל ג"כ כל הגוף, כי התורה עצמה נקראת גוף שהיא בתפארת לכן בו התיקון, ולכן צריך להרבות בלימוד התורה בימים אלו כי היא כוללת כל הרמ"ח אברים וש"ס גידים של האדם וכמ"ש בגמ' בעירובין (נד). "ברוריה אשכחתי הלהווא תלמידא דגריס בלחשיה, בטשה ביה ואמרה לו, ערוכה בכל ושמורה, אם ערוכה ברמ"ח אברים שלך משתמרת, ואם לאו אינה משתמרת". הרי שהלימוד שעיקרו אמנם במח ובלשון, אבל צריך לחדור לכל רמ"ח האברים דהיינו שכל מהותו ושאיפת חייו תהיה התורה, ואותה ילמד בחשק ובהתלהבות בשיתוף כל רמ"ח אבריו. ואז התורה משתמרת אצלו. ומהרמב"ם (הל' ת"ת פ"ג ה"ב) מבואר שצריך להתיעג ברמ"ח אבריו ויצערם במיעוט שינה ועידוני עוה"ז ע"ש. ומובן היטב איך יגיעת התורה בכל גופו, מכפרת על עון הנעשה בכל גופו, ובמקום היגיעה

עתה מתחילים אנחנו תקופה חדשה, ימים חשובים מאוד, ימי השובבי"ם, ונקראים כך, מפני ששובבי"ם הם ראשי תיבות הפרשיות שמות, וארא, בא, בשלח, יתרו, משפטים שיבואו לפנינו, ובימים אלה יוצאת בת קול ואומרת, שובו בנים שובבי"ם, כי בהם ניתן לתקן חטאות נעורים, וכמו שכתב רבנו הארי"ז ז"ל (בשער רוח הקודש תיקון כ"ז) בארוכה. וכיון שפרשיות אלו עוסקות בשיעבוד מצרים, הן מסוגלות מאוד למי שעברו עליו "מים הזדונים".

עוד כתב רבנו הארי"ז ז"ל (בשער הפסוקים ריש פרשת שמות), כי על ידי חטא אדם הראשון, נפלו ממנו ניצוצות הקדושה ונתפזרו בכל העולם, ובמצרים שהיא "ערות הארץ", נפלו בה יותר ויותר, ולכן הוצרכו בני ישראל לירד למצרים, כדי להוציא ולתקן את אותם ניצוצי הקדושה, ולכן בפרשיות אלו, שבהן מסופר על שיעבוד מצרים, יש כח ויכולת לתקן ולברר ניצוצי הקדושה שנפלו על ידי האדם מחמת עוונותיו. והאדמו"ר מתולדות אהרון בספרו עה"ת (שמות ד"ה שובבי"ם) כתב, כי ימי השובבי"ם הקדושים הללו, מעלתם ממש כעשרת ימי תשובה, וימים אלו מסוגלים מאד לתשובה.

נחיצות התיקון בימי השובבי"ם

וכתב בדרשות חת"ס (דף קו): שמפני שאבותינו לא השלימו את התיקון בת' שנה, והוצרכו לצאת קודם שלא ישקעו בשער הנ' של הטומאה, לכן נשאר לדורות הבאים לתקן מה שנחסר אז בתיקון אבותינו במצרים. והזמן לתיקון מתעורר בכל שנה בפ' שמות, כשקוראים בתורה את השיעבוד, אז הקריאה מעוררת הזמן, כי אז הזמן המסוגל לתקן הנשמות וניצוצי הקדושה.

נחיצות התיקון בימי השובבי"ם, יש לראות ממה שהקב"ה עינה את אבותינו, והעבידם קשה בעבודת פרך, וכ"ז בשביל לתקן עי"ז את הנשמות. ואמר המגיד מדובנא ז"ל שהחולה יכול להכיר את חומרת חליו מתוכן התרופות שהרופא נותן לו. שאם נותן לו תרופה קלה ופשוטה, נכון לבו ובטוח שמחלתו קלה ותעבור אי"ה מהר. אבל אם הרופא נותן לו תרופות רבות וחזקות מאוד, מזה יכול להבין את עוצם מחלתו. ופירש בזה מה שכתוב "כי גדול כים שברך מי ירפא לך" (איזה תרופות חזקות נותנים לך). כן מקושי

ההלכות קריאת שנים מקרא ואחד תרגום

"וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרִימָה" (א, א)

כתב רבנו אפרים ז"ל בפירושו כתיבת יד "ואלה שמות" ראשי תיבות: וחייב אדם לקרוא הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום, ע"כ.

- א. אף על פי שאדם שומע כל התורה כולה כל שבת בציבור, חייב לקרוא לעצמו בכל שבוע פרשת אותו השבוע שניים מקרא ואחד תרגום אפילו עטרות ודיבון (ש"ע או"ח רפה, א).
- ב. הזהיר ומשלים פרשיותיו שנים מקרא ואחד תרגום מידי שבת בשבת וזכה שמאריכין לו ימיו ושנותיו (גמרא מס' ברכות דף ח ע"א) וכן זוכה ליראת שמים ורוח טהרה (עיין כה"ח שם סקל"ב).
- ג. המשובח ביותר הוא שיקרא הפרשה כולה שמו"ת ביום שישי בבוקר ועדיף כשהוא מעוטר בטלית ותפילין (ע"פ האריז"ל), ומכל מקום מעיקר הדין יכול להתחיל כבר מיום ראשון (ש"ע שם ס"ג).
- ד. לכתחילה ראוי להזהר שלא להפסיק בעת קריאת שמו"ת בשום שיחה ואפילו לא בדברי תורה (סדר היום החדש שבת ד, יא).
- ה. אם לא קרא שנים מקרא וכו' ביום שישי יכול לקרוא בליל שבת ואין לחשוש מפני קריאת תרגום בליל שבת (חז"ע שבת ה"ד), ואם לא קרא יזהר שלא יאכל בבוקר סעודת שבת עד שיקרא הפרשה שמו"ת, ואם גם זה לא עשה ישלים עד מנחה, לא השלים ישלים עד חג שמחת תורה.
- ו. קריאת שנים מקרא ואחד תרגום לכתחילה יקרא כל פסוק שנים מקרא ואחד תרגום, ולא קטע קטע או כל הפרשה מקרא ועוד פעם מקרא ואח"כ תרגום (הגח"ז"א).

קריאת שם לבן או לבת

"וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרִימָה" (א, ב)

רבי הונא בשם בר קפרא אמר בזכות ארבעה דברים נגאלו ישראל ממצרים שלא שינו את שמם שלא שינו את לשונם ולא אמרו לשון הרע ולא נמצא בהן אחד פרוץ בערוה, לא שינו את שמם ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין, ולא היו קורין לראובן רופוס, ולשמעון לא היו קורין לוליני וליוסף לאטיס ולבנימין אלכסנדרא וכו' (שהש"ר פרשה ד, אות יב).

- א. כתוב בזוהר הקדוש (נח דף ס ע"א) ששמו של אדם משפיע עליו בכל, ולכן יש להורים ליחס חשיבות לנתינת השם לבנם או ביתם ולבדוק ששם זה הוא עם משמעות טובה, כדי שישפיעו הבנים בכח רוחני והצלחה בחייהם.
- ב. ויזהרו שלא לקרוא שם סתמי או שם של הרים, כוכבים, עציצים וכיוצא אלא יחפשו שם מתוקן ומקובל ומזקנים אתבונן, ולא יתפתו אחרי שמות נוצצים וחדשניים.
- ג. ראוי ונכון לבחור באדם ירא שמים ומורם מעם שיאמר את הברכות ובקשת קיים את הילד הזה שבה יש קריאת שם התינוק, ועל כן גם מי שהוכרח ליתן סנדקאות לאחד מקרוביו מ"מ הברכות וקריאת השם יתן לתלמיד חכם וירא שמים הנמצא בשעת המילה.
- ד. גם במעמד קריאת שם לבתו בעת קריאת התורה עדיף לבחור באדם גדול וצדיק שנמצא בעת הקריאה, וכמובן שהכל לפי הענין ושלא תהיה פגיעה בסנדק או בקורא בתורה דח"י יצא שכרו בהפסדו.
- ה. אסור לאדם לקרוא שם בנו או בתו על שם אדם רשע שנאמר (משלי י, ז) ושם רשעים ירקב, ולמדו רבותינו דלא קוראים בשמותם. והעובר על זה וקורא שם בנו על שם אדם רשע גורם רעה לבנו חס ושולם.
- ו. מי שנקרא על שם רשע צריך שיעשו לו שינוי השם ויקראו בשם טוב. ויש מי שכתב שאפילו אם לא נקרא על שם אותו רשע וכגון בעלת תשובה שקראוה איזבל, ולא קראוה על שם איזבל אשת אחאב, אלא כי כך היה נשמע להם יפה, אפילו הכי יעשו לה שינוי השם.
- ז. ומכל מקום אם השם יש לו הוראה נעימה ובסוף נודע להם שזה שם של רשע, נראה שאין הכרח לעשות שינוי השם.

עם ישראל הם כגוף אחד ונפש אחת

"וְיִהְיֶה כָּל נֶפֶשׁ יִצְאֵי יֶרֶךְ יַעֲקֹב שִׁבְעִים נֶפֶשׁ" (ה, ה)

כאן ביעקב נאמר "שבעים נפש", בלשון יחיד, ואילו בעשו שהיו לו רק שש נפשות, הכתוב קוראם (בראשית לו, ו) "נפשות ביתו", בלשון רבים. וצריך להבין את סיבת שינוי הלשון.

אלא כיון שעם ישראל מאוחדים, על כן הם כגוף אחד ונפש אחת. אבל הגויים, כל אחד הוא בפני עצמו ואין בהם איחוד, ולכן בעשו כתוב "נפשות", בלשון רבים, וביעקב נאמר "נפש", בלשון יחיד. (ועיין רש"י בראשית מו, כו).

מספרים על מלך אחד, שנטל מיהודי וגוי את בניהם מיד מעת שנולדו להם, וגידלם אצלו בביתו. לימים קרא להם המלך ואמר, אני מחזיר לכם את בניכם, וכל אחד יבחר את הילד שלו ויקחו. היהודי לא ידע מיהו בנו, מה עשה? לקח שתי קערות, בקערה אחת שם ענבים, ובשניה אגוזים, ונתן לפני הילדים. ועל הילד שלקח את הענבים אמר, בוודאי זהו בני. אמר לו המלך, אמת נכון הדבר, אבל איך ידעת זאת? אמר היהודי, הענבים מסמלים את עם ישראל, שאף על פי שהם הרבה גופים, מכל מקום כולם מאוחדים, כאשכול ענבים, שבו הרבה גרגירים, אבל כולם מחוברים יחד באשכול אחד. ולכך נאמר "ויהי כל נפש יוצאי ירך יעקב שבעים נפש", בלשון יחיד, שעם ישראל הם כגוף אחד ונפש אחת. (דרש יהודה)

לפרות ולרבות למרות הקשיים ואין ללמוד מהמודרניים

"וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פְּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצֻמוּ בְּמֵאד מְאֹד וַתִּמְלֵא הָאָרֶץ אֹתָם" (ז, א)

פרעה הרשע פחד שמא יתרבה עם ישראל מאד, עד שהם יהיו הרוב במצרים, וילחמו עם עמו. ולכן רצה למעטם, וזה היה עיקר תכלית גזירת השיעבוד שגזר פרעה, כדי שלא יהיה להם כח וזמן להיות אצל נשותיהן (ספר הישר שמות עיין שם), ובתחילה גזר למרר את חייהם בעבודה קשה, ובשביל ליישם זאת בתחילה (שמות א, יג) ויעבידו מצרים את בני ישראל "בפרך", ודרש רבי שמואל בר נחמני בסוטה (יא רע"ב) "בפה רך", היינו שבתחילה אמר להם פרעה מי שיעבוד כך וכך על כל לבנה יקבל עשרה זהובים, ומשעה זו עבדו עם ישראל שעות נוספות, וכל זאת עשה פרעה בשביל לראות כמה לבנים הם יכולים לעשות ביום אחד, ולאחר מכן אמר להם פרעה עתה אין כסף, וכך וכך לבנים אתם צריכים לעשות ביום כסכום הלבנים אשר עשיתם. ואז (שם יד) וימררו את חייהם בעבודה קשה בלי מנוחה.

לעם ישראל יש את כל המעלות להצליח במלחמה

"וַיֹּאמֶר אֶל עַמּוֹ הִנֵּה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רַב וְעַצוֹם מְמֹנִי" (א, ט)

כתב הרב אלשיך (כאן) לבאר את הפסוק, ישנם ד' סיבות לנצחון במלחמה. א. על ידי שיש אחדות בין הלוחמים, וכמו שהיה בימי אחאב. ב. שהלוחם הוא צדיק, ולכן יש לו סייעתא דשמיא ניסית, וכמו שמצינו שהיה אצל אברהם אבינו במלחמת המלכים. ג. חכמה בקשרי מלחמה. ד. גבורה.

ולזה אמר פרעה "וַיֹּאמֶר אֶל עַמּוֹ", אנו צריכים לטכס עצה גדולה נגד עם ישראל, כיון שיש להם את כל המעלות הנזכרות לנצח במלחמה, ש"הנה עם", היינו הנה הם עם מאוחד, "בני ישראל-ל", והם בניו של ה"אל", שהקדוש ברוך הוא איתם ומשכין שמו ביניהם, "רב", הוא מלשון (איכה א, א) רבתי בגויים, שהם רבתי בדעה, ולכן יש להם דעה גדולה וחכמה בקשרי המלחמה, "ועצום", זה גבורה.

סגולות ללידה קלה

עם סגולה

סגולות טועילות מנקודות מוסטטיים

ג. למקשה לילד, יאמר באזנה מזמור יט בתהלים "למנצח... השמים מספרים" וכשיגיע לפסוק "והוא כחתן יוצא מחופתו" יכוין שהתינוק יצא עתה מרחם אמו שנקרא עתה חופתו לחיים טובים ולשלום. ויחזור על הפסוק שבע פעמים וימשיך המזמור (מרבניו יצחק כדורי זיע"א).

א. ללידה קלה, נתפסט המנהג ליתן ספר מכורך תחת ראש האשה שאחזוה צירי לידה, ונוהגים להניח ספר קדוש נועם אלימלך וסה"ק אור החכמה או רזיאל המלאך (הלכה למשה). ויניח הספר תחת הכר ולא תחת ראש האשה (דברי מלכיא"ל ח"ה ס' קסו הוב"ד בתורת הילדות פ"ל).
ב. למקשה לילד ילחש באזנה מזמור "יענך ה' ביום צרה" (מדרש תלפיות ענף יולדת).

א. ללידה קלה, נתפסט המנהג ליתן ספר מכורך תחת ראש האשה שאחזוה צירי לידה, ונוהגים להניח ספר קדוש נועם

שאלה: האם צריך לדקדק בכתובת השם של החתן והכלה בכתובה, או שאפשר לכתוב איך שמקובל לכתוב?

תשובה: מעיקר הדין אין הדיוק בשמות החתן והכלה מעכב בכתובה, ומכ"מ המנהג הוא לכתוב השמות בכתובה בצורה מדויקת ככתובת השמות בגט (נחלת שבעה סי' יב ס"ק טז).

שאלה: אני חשמלאי, ופעמים יש עבודות שבעלת הבית נמצאת ויש חשש יחוד, כמה זמן זה שיעור יחוד?
תשובה: אין שיעור לזמן שנחשב יחוד ואף שהיה מועטת ממש אסור (אוצה"פ סי' כב ס"ק א או' ה).

שאלה: האם יש איסור יחוד עם אשה במעלית?
תשובה: מעלית שבכל קומה יוכלה להעצר ע"י אדם מבחוץ שהזמין את המעלית, אין בזה איסור יחוד (אוצה"פ סי' ק"ה או' ט שכ"כ להתייר בשו"ת חלקת יעקב ח"ב סי' יד ובשו"ת ציץ אליעזר ח"ו עמ' רכט ובשם הגר"ז אורבךעך).

שאלה: חולה שאינו יכול לאכול ולשתות, האם צריך לעשות קידוש?

תשובה: לא יקדש דאין קידוש אלא במקום סעודה וימתין למחר ואם גם למחרת אינו יכול לאכול, פטור מקידוש על היין ויכוון לצאת ידי חובה קידוש מן התורה בתפילת העמידה

מתיקוני השובני"ם

רבינו האר"י ז"ל גילה שבכל חטא שאדם חוטא, הוא פוגם בעולמות העליונים, ומונע השפע הראוי להגיע אליהם, וכיון שכל עולם ועולם למעלה נקרא בשם קדוש, על כן אדם החוטא בחטא הפוגם באותו עולם, תיקונו הוא שיתענה לפי האותיות או גימטריא של אותו השם קדוש, שהוא שמו של אותו העולם שפגם בו על ידי חטאו.

ע"פ זה סידר רבינו האר"י ז"ל מספר הצומות והתעניות לכל עוון ועוון, כי על ידי כן מתקן האדם נפשו, ותחת כי הרבה פש"ע ומנע השפ"ע מהעולמות העליונים, עתה על ידי תשובתו ותעניתו הרי הוא מתקן ועל ידי כן ניצול מעונש המוכן לו כנגד עוונותיו.

והנה בזהר הקדוש (ריש פרשת שמות) מובא ששלשה הם שדוחים את השכינה מהעולם וגורמים שהקב"ה לא ישרה מדורו בעולם ובני אדם צווחין בתפילתם ואינם נענים ואחד מהם הוא מי שלא זהיר בטהרת המשפחה, כי אין טומאה חזקה בעולם כטומאה זו כי הוא עצמו נטמא וגם כל המתקרבים אליו ונוגעים בו נטמאים בטומאה הגדולה הזאת, וגורם חלאים רעים על עצמו ועל זרעו שילידי, כי הטומאה הזו מתפשטת בכל איבריו, וכל מקום שהוא הולך הוא דוחה את השכינה מאותו המקום, וגורם לשכינה הקדושה להיות נעה ונדה ממקום למקום, כי היכן

וכשיגיע לתיבות זכר למעשה בראשית יוסף זכר ליציאת מצרים (עיין חזו"ע ח"ב עמ' קכח).

שאלה: מה מברכים על לדר?

תשובה: בדרך כלל על פירות המרוסקים מברכים בורא פרי העץ וכן גם על פרי המשמש כשהוא מרוסק אולם על הלדר מאחר ונשתנה לגמרי מחמת הריסוק והיבוש, ועוד שיש בו תבלין וכיוצא בזה ממילא ברכתו משתנה לשהכל נהיה בדברו (יב"א ח"ז עמ' פא).

שאלה: האם מותר בשבת לחמם בקבוק מטונה בתוך נטלה עם מים רותחים, או שיש בו איסור הטמנה?
תשובה: לבני ספרד מותר לעשות כן ואין בו משום הטמנה מכיון שהנטלה היא כלי שני וזה נחשב לדבר שאינו מוסיף הבל (שו"ע או"ח סי' רנז סעיף ה-ה, חזו"ע הלכות שהיה והטמנה סעיף ט).

שאלה: האם מותר לי בשבת לסרק לילדי את שערותיהם כדי להוציא כינים אף שיש חשש שאני יהרוג את הכינים?

תשובה: אסור להשתמש במסרק בשבת כיון שבהכרח נתלשים שערות, אבל מותר לך להוציא להם כינים ביד ומעיקר הדין אי"צ להזהר שלא להרוג את הכינים. (שו"ע או"ח סי' שג סעיף כז, שם סי' שטז סעיף ט, ילקו"י שבת ב' סי' שטז סעיף י).

שאלה: האם מותר בשבת לתלוש עלים של בטמים מענפים תלושים?

תשובה: מותר (ב"י או"ח סוף סימן שיז, רמ"א או"ח סימן שלו סעיף ח).

[הרבנים המשיבים: הרב שלמה חיים אלימלך, הרב יעקב דניאל הנסב והרב ינון שמש שליט"א]

חייו ופעליו של מו"ר המקובל האלקי הרה"ג יצחק כדורי צאוק"ל - כ"ט טבת

במחיצת רבנו ה'בן איש חי'

עוד בהיותו ילד זכה רבנו להסתופף בצלו של הגאון האדיר רבן של כל בני הגולה, רבנו יוסף חיים הלא הוא ה'בן איש חי. וזכה לראותו ולשמעו את דרשותיו, ולשאוב מקדושתו.

פעמים רבות סיפר לי רבנו, על גדולתו של הבן איש חי, והיה מתאר בהתפעלות את שיעוריו הקדושים. וכך העיד ואמר: "דרשותיו של רבנו יוסף חיים, היו כלולות מפשט רמז דרש וסוד, והיה משלב בתוכם סיפורים ומליצות משלים ומוסרים, וכל העם היו מרותקים לדרשותיו במשך שעות מבלי להוציא הגה מפייהם, ומבלי לזוז ממקומם, כל הזמן עיניהם נשואות לשמוע אמרי פיו, והיה קולו צלול וחזק ונשמע בכל בית המדרש, כאילו מדבר ברמקול, וקולו נשמע למרחקים... כולם היו שומעים את דרשותיו ומקבלים את דבריו כאילו יוצאים מפי השכינה הקדושה. והיה דורש ארבע שעות ברציפות. גם אמר לי שלא היה חוזר על דרשה פעמיים מעולם, מלבד ההלכות שהיה חוזר ומלמדם".

ואמר רבנו שהיו פניו של רבנו יוסף חיים מאירים בעת דרשותיו, כגלגל של אש, כאילו אש יוצאת מפניו, עד שכל מי שראה את פניו אינו יכול לחלוק על דבריו, והיתה אמתו מוטלת על כולם.

באחד מן הימים נסעתי עם רבנו למרכז מורשת יהדות בבל שבעיר אור יהודה, יש שם בית כנסת שבנו אותו בדיוק באותו תדמית לבית כנסת הגדול בבגדאד, המכונה 'צלאת לכביר' דהיינו בית התפילה הגדול, בו היה רבנו יוסף חיים מוסר דרשותיו בד' שבתות בשנה, בפני קהל גדול של כעשרת אלפי איש. רבנו נכנס לתוך תדמית בית הכנסת ושמח מאוד להזכר בעבר, ואמר לי שכל בית הכנסת ממש מדויק בתכלית בתדמיתו לבית הכנסת 'צלאת לכביר', רק חסר בו ספסל אחד, כשראה רבנו את התפעלותי הרבה מזכרונו המדויק. אמר לי הרב: הספסל החסר היה הספסל שאני ישבתי בו. כששאלתי את האחראים לסיבת חסרון הספסל, אמרו לנו שהוציאו את הספסל בשביל המעבר...

לאחר מכן הצביע רבנו על המקום בו עמד רבנו יוסף חיים, בשעת הדרשה, כולו אומר כבוד. ונזכר רבנו שבהיותו ילד ישב על הבימה יחד עם הילדים, והיו נושקים את שולי גלימתו של הבן איש חי.

ספר הגלגולים של רבנו יוסף חיים

יום אחד בהילולת רבנו יוסף חיים בעל הבן איש חי, סיפר לי הרב, שלרבנו יוסף חיים, היה ספר גלגולים כמו שיש למהרח"ו ספר הגלגולים [ששם מובאים גלגולי נשמות שגילה לו רבנו האר"י ז"ל ושם הוא כותב על הרבה חכמים בני דורם כל אחד מה התיקון שלו] ורבנו יוסף חיים היה כותב בו כל הגלגולים של חכמי דורו, וכל אחד מה התיקון שלו, וסיפר לי שרבנו יוסף חיים היה מחביא את הספר הזה בעליית ביתו בין הקורה לרעפים, כדי שלא יודע מקומו לאדם.

בנו של רבנו יוסף חיים, הג"ר יעקב חיים, עקב אחרי אביו לראות היכן הוא מניח את הספר, וגילה את מקומו. ומאז

« המשך 'על הצדיקים' מעמוד קודם

ניסה כמה פעמים לעיין בו ולא עלתה בידו מלבד פעם אחת שעיינתי בו וראה שכתוב שם על עצמו שהוא גלגול של אחאב, והיה מצטער על זה [ואמר לי על זה רבנו שאין לו מה להצטער כי כבר נתקן הניצוץ].

באחת הפעמים שרצה לעיין בספר, היה זה שעה שהתחיל ר' יוסף חיים את השיעור שהיה רגיל ללמד כל בוקר, גמ', עין יעקב והלכות, עם תלית ותפלין. ר' ר' יעקב לבית בכדי ללכת לעיין בספר הנ"ל. אמנם אחר שהלך ר' יעקב, אמר רבי יוסף חיים לתלמידי השיעור בפתע פתאום שהוא מוכרח ללכת לבית, חלץ את תפיליו ורץ אחרי בננו, והזהירו שלא יגע בספר הזה, והוציאו משם, ומאז נעלם ולא נודע מקומו.

תחילת לימודיו בצעירותו בישיבה בנגד

פעם אחת דברתי עם רבנו על לימודיו בבגד. וסיפר לי שהיה לומד בישיבת 'חכם יצחק' שבה כיהן רבי שמעון מרדכי עגמי, [נכדו של המקובל רבי ששון מרדכי עגמי בעהמ"ס מזמור לאסף, קול ששון, דבר בעתו ועוד] והיה תלמידו של רבי שמעון אגסי (בעהמ"ס ספר "בני אהרן" על שער הגלגולים). רבנו היה הגדול שבתלמידים ומופקד על מפתחות הישיבה לפתחה בבוקר ולסגרה בערב. ודרך לימודם היה שבתחילה התלמיד מסביר והרב שומע, ורק לאחר מכן הרב חוזר ומסביר. ורבנו שהיה הגדול שבתלמידים נבחר להיות מגיד השיעור.

דרשה בסיום המסכת

גם סיפר לי רבנו על ר' ששון מרדכי עגמי (סבו של ר' שמעון מרדכי הנ"ל) שהיה מקובל גדול. ובזמנו היה בבגד בית אחד שהיה בו עבודה זרה שנקרא בשם 'אבו סיפן' ומי שהיה עובר בקרבתו היה ניזוק, ורבי ששון מרדכי בנה את ביתו מול בית הע"ז הנ"ל, וכתב שמות הקודש, והיה מייחד ייחודים עד שביטל את העבודה זרה, ומאז היו עוברים שם ללא חשש.

יום אחד עשו בביתו של ר' ששון סיום מסכתא, וזימנו לשם את כל חכמי בגד. ובאו כל החכמים עטורים במצנפות ובגלימות, ואף רבנו הוזמן למעמד זה. ולמרות גילו הצעיר של רבנו כיבדוהו לדבר דברי תורה, והיה דורש להם בחלק הפשט מעורב בתורת הסוד, ושמוחו החכמים בדבריו ונשקוהו.

וכך התמיד רבנו בלימודו בבית המדרש 'בית זילכה' אותו הקים וייסד רבי עבדאללה סומך, שם הסתופף בצילם של גדולי הדור, שהיו בבית מדרש זה. ותיאר לי כי 'מדרש בית זילכה' היה מקום גדול שכולו בנוי חדרים חדרים, ובכל חדר ישנה כיתת לימוד לפי רמות הלומדים. ויש חדר אחד בו מושב בית הדין. ולאחריו חדר בו למדו המקובלים הגדולים. וכן הלאה, מקום של תורה ממנו יצאו חכמים רבים.

למד קבלה בצעירותו

יום אחד סיפר לי רבנו, שבעודו בבגד היה לומד קבלה בהיותו רווק בבחורות. והיה לומד בסתה, עד שגילו אותו, והביאו אותו לפני המקובל רבי אפרים הכהן, ובחן אותו

ונתן לו אישור להמשיך ללמוד קבלה. והיה אומר רבנו כי גם רבי אפרים הכהן עדיין היה רווק.

ובזמן שעדיין לא התפרסם שלומד בחכמת הח"ן, היה מיוחד לקנות את ספרי הקבלה בבגד, ולכן הזמין את הספרים מעיר הקודש ירושלים, ושלח טלגרמה (דואר רשום) שיביאו לו את כל הספרים שרצה בשביל ללמוד את סודות התורה, וקנה עץ חיים ושמונה שערים, דפוס ירושלים, דפוס ראשון.

'היה לי חבר, שהמקובלים בבגד, לקחו לו את ספרי הקבלה, ואסרו עליו ללמוד תורת הנסתר' - מספר רבנו, אבל לי הסכימו, משום שדרשתי בפניהם פעם אחת דברים נפלאים על דרך הסוד, והעריכו אותי, לכן לא נגעו ממני לעסוק בתורה זו.

ספר 'שער מאמרי רשב"י'

הוסיף ואמר, כי בבגד היו מצויים ספרי קבלה, חוץ מן הספר 'שער מאמרי רשב"י' שלא היה לאיש מלבדו. וחכם יהודה פתיה זצוק"ל ביקש ממנו שישאלהו לו והשאלו, ולמד בו חכם יהודה פתיה כמה חדשים והגיה בו הגהות נוראות, והחזיר לו את הספר עם ההגהות שלו.

באותו מעמד בקשתי מרבנו שישאל לי את הספר כדי שאוכל להעתיק את ההגהות, ואמר לי שהספר לא נמצא בידו. ומשום מעשה שהיה, שכשעלה לארץ ישראל עם החברים, בזמן הנסיעה נפל מהם ארגז אחד של ספרים, ובתוכו היה גם הספר שער מאמרי רשב"י, ועם כל התחנונים נהגה לא הסכים לעצור.

לאחר מכן, שלח רבנו טלגרמה למטרה שיעזרוהו במציאת האבידה, ואמרו לו שמצא את הארגז יהודי אחד, הגר במקום פלוני, רבנו פנה אל המוצא וביקשו שישביב לו את הארגז, המוצא הודיע לרבנו שהוא מוכן לתת את כל החבילה תמורת דמי טרחה, ורצה ל"כ את ספר שער מאמרי רשב"י הנ"ל, ומכיון שלא היתה לו ברירה כדי שיקבל את שאר הספרים השאיר את זה אצלו. (כספפרתי את המעשה הזה בשיעור המקדים של מרן מאור ישראל רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל, התקשר אלי יהודי אחד ואמר שהספר הנ"ל נמצא אצלו, וביא לי אותו, תהלות לאל יתברך).

הרואה את הנולד

זכורני עוד בבחורותי, שהיה לרבנו חדר לקבלת קהל ברחוב כנרת מול ישיבת 'פורת יוסף'. אחרי מלחמת יום הכיפורים, היו נעדרים רבים במלחמה, והורי הנעדרים היו באים לרבנו ובוכים בדמעות שלישי, והיו שואלים אותו איפה הנעדרים ומה מצבם, ורבנו היה אומר להם תקחו עץ שקדים תכתבו כך וכך תשימו אותו באדמה, ותגידו לי איך הוא צמח, והאם הוציא פרח וכדו', וכשהיו חוזרים אליו אח"כ, היה אומר להם תוך כמה ימים הוא יחזור, פלא פלאות. והיית מתפעל איך השיג את הקדושה והטהרה שלו ואיך היה יודע כל דבר.

מורי ורבותי! לא תחשבו שזו חכמה לעשות נסים ונפלאות, זה הכל הבל הבלים! החכם האמיתי הוא מי שיושב ועוסק בתורה כל ימיו והולך בדרך השם, ומקיים המצוות כפי שה' ציוה, ושומר את הלשון שלו, ויודע איך להתנהג עם הזולת, ולאהוב כל יהודי ויהודי מעם ישראל, זה היה מורנו ורבנו! אלו היו מעשים שלו! ולכן מהשמים נתנו לו כח גדול לעזור לעם ישראל...

הקב"ה יגן עלינו בזכותו, ויבטל מעלינו כל גזירות קשות ורעות ונזכה לגאולה שלמה במהרה בימינו אכי"ר.

להלן זמני תעניות השובבי"ם בישיבתנו לשנת התשפ"ד

תיקון היסוד	
1	יום חמישי כ"ג טבת (4.1) בשעה 12:30 בדיוק
תיקון	
2	יום שני כ"ז טבת (8.1) בשעה 12:30 בדיוק (יטבול ביום התענית שבע טבילות במים קרים כנגד שבעה נתי' המלכות)
תיקון	
3	יום שני ה' שבט (15.1) בשעה 12:30 בדיוק
תענית דיבור	
4	יום שלישי ו' שבט (16.1) בשעה 8:00 בדיוק
הילולת הרש"ש	
5	יום חמישי ח' שבט (18.1) בשעה 18:00
תיקון היסוד ופגם העיניים	
6	יום שני י"ב שבט (22.1) בשעה 12:30 בדיוק
תיקון	
7	יום חמישי כ"ב שבט (12.2) בשעה 12:30 בדיוק (יטבול ביום התענית י"ט טבילות במים קרים לתקן מה שפגם בחמשה שמות אדנות ובשבעה שמות מ"ה ובשבעה מלכים שהם שבע פעמים אדם)
תיקון	
8	יום שני כ"ז שבט (5.2) בשעה 12:30 בדיוק
תיקון	
9	יום שני ג' אדר א' (12.2) בשעה 12:30 בדיוק (יטבול ביום התענית תשע טבילות במים קרים כנגד תשע אותיות דשלושה אלפי"ן דקס"א)
תיקון היסוד והעונות הכללי	
10	יום שני י' אדר א' (19.2) בשעה 12:30 בדיוק

לפרטים נוספים ולמסירת שמות ניתן לפנות למשרדי הישיבה 02-624-9000

פדיון נפש

בכוונות הרש"ש ע"י מו"ר המקובל רבי בניהו שמזאלי שליט"א

"ופדיון נפש זה הוא תועלת ותרופה לכל צרה שלא תבוא ובפרט לחולים שיתרפאו במהרה, וכבר היו מנסים ובודקים אותו יותר מאלף פעמים, והיה מועיל בעזרת ה' תכף באותה שעה, והייתה ניכרת תועלתו ותרופתו לכל אדם והיו אומרים מה גדלו מעשיך ה'" (פרי עץ חיים)